

*** HISTORICKÁ DETEKTIVKA ***

PETER
TREMAYNE

VYŠEHRAĐ

▼
ĐÁBLOVA
▼
PEČEŤ

*** PŘÍPAD SESTRY FIDELMY ***

..☞ HISTORICKÁ DETEKTIVKA ☜..

*PETER
TREMAYNE*

*ĎÁBLOVA
PEČEŤ*

VYŠEHRA D

Z anglického originálu *The Devil's Seal*
vydaného nakladatelstvím
Headline Publishing Group, 2014
přeložila Alžběta Slavíková Hesounová
Typografie Vladimír Verner
Ilustrace na obálce Lee Gibbons
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1513. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2014 by Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2016

ISBN 978-80-7429-765-6

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Tuto knihu věnuji
Kate a Daveovi Claytonovým
s hlubokým vděkem;
nechť štěstí vždy provází klan Claytonů
Dana, Jamese, Williama a Matthewa

*... affuit inter eos etiam Satan. Cui dixit Dominus:
Unde venis? Qui respondens, ait: Circuivi terram,
et perambulavi eam.*

...přišel mezi ně i satan. Hospodin se satana zeptal:
„Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl:
„Procházel jsem zemi křížem krážem.“

JÓB 1,6-7
LATINSKÁ VULGÁTA,
PŘEKLAD SV. JERONÝMA,
4. STOL. PO KRISTU

Sestra Fidelma z Cashelu, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu, její společník

V Cill Siolán u řeky Siúr

Gormán, velitel Nasc Niadh, královy tělesné stráže

Enda, bojovník královy stráže

Dego, bojovník královy stráže

Bratr Siolán

Bratr Egric

V Cashelu

Colgú, král Mumanského království a Fidelmin bratr

Beccan, *rechtaire* neboli správce

Dar Luga, *airnbertach* neboli hospodyně královského paláce

Ségdae, opat z Imleachu a vrchní biskup mumanský

Bratr Madagan, jeho správce

Aillín, vrchní brehon mumanský

Luan, bojovník královy stráže

Aidan, bojovník královy stráže

Alchú, Fidelmin a Eadulfův syn

Muirgen, Alchúova chůva

Bratr Conchobhar, apatykář

Návštěvníci Cashelu

Deogaire ze Sliabh Luachra, synovec bratra Conchobhara

Abatyše Líoich z Cill Náile

Sestra Dianaimh, její *bann-mhaor* neboli komorná
Cummasach, vládce lidu Déisi
Furudán, jeho brehon
Rudgal, zbojník z lidu Déisi
Ctihodný Verax ze Segni
Biskup Arwald z Magonsaete
Bratr Bosa, saský písař
Bratr Cerdic, saský vyslanec
Brehon Fíthel, zvolený radou brehonů

V městečku Cashel

Rumann, majitel krčmy
Della, matka Gormána
Aibell, přítelkyně Delly a Gormána
Muiredach, bojovník klanu Baiscne

V Eatharlachu

Bratr Berrihert, saský mnich usazený v Irsku
Bratr Pecanum, jeho bratr
Bratr Naovan, jeho bratr
Maon, z lidu Déisi

V této knize se i nadále držím irského pravopisu jména řeky Siúr (vyslov „šúr“) a nikoliv poangličtělé verze, Suir. Všeobecně se má za to, že tato podoba vznikla chybnou přesmyčkou písmen „i“ a „u“. Zmiňuji se o tom proto, aby přívrženci jedné či druhé podoby toho jména nepsali znovu v dobré víře do nakladatelství dopisy, ohrazující se proti pravopisu toho slova, ať už jsme zvolili jakoukoliv variantu.

Siúr znamená „sesterská“ řeka. Pramení na hoře Ďáblův hlod severně od Durlus Éile (Thurles) – viz šestnáctá kapitola v knize *Sedmá polnice* – a teče k jihu přes pláň u Tipperary, stáčí se k východu a po cestě dlouhé 185 kilometrů vtéká do zálivu u Port Láirge (Waterfordu). Samotný Ďáblův hlod se ve starých dobách nazýval Bearnán Éile (průrva Éile).

Události tohoto příběhu chronologicky navazují na děj knihy *Vykoupení krví* a odehrávají se v období zvaném *Dubh-Luacrann*, nejtemnější dny, které v dnešní době odpovídá lednu a únoru. Vyprávění začíná těsně před prastarým svátkem Imbolc, který by v současném kalendáři připadl na prvního února. Onen svátek značil dobu, kdy se ovcím začaly nalévat struky mlékem a dny se viditelně prodlužovaly. Spojoval se s irskou bohyní plodnosti Brigit, ale krátce po příchodu křesťanství se stal oslavou svaté Brigity z Kildare. Děj se odehrává roku 671.

Tři jezdci zastavili koně na úbočí kopce a zahleděli se do říčního údolí. Pod nimi se táhl široký pás lesa, tvořící hradbu mezi vrchy a širokou líně plynoucí řekou na jižní straně. Výhled se skládal z mozaiky různých odstínů zelené, žluté a hnědé, podle toho, jaké stromy v lese rostly a v jakém stavu se právě nacházelo jejich listoví. Největší část tvořily duby se silnými kmeny, obrovskými křivými větvemi a rozložitou korunou. Tu a tam rostly trnky s tvrdým žlutým dřevem a dlouhými nelitostnými ostny; a nakonec byly vidět šedohnědé jeřáby a dokonce i několik vrb. Stromy rostly hustě vedle sebe až k řece, jako by žadonily o její životodárnou vláhu.

Na tuto roční dobu bylo neobvykle teplo. Co chvíli se za pomalu plynoucími šedavě bílými mraky objevily útržky modré oblohy a slunečních paprsků v mlžném oparu. Na nejtemnější dobu roku byl den překvapivě příjemný a světlý.

Ti tři jezdci byli mladíci, podle ošacení a zbraní šlo o bojovníky, a všichni měli kolem krku nápadnou zlatou obroučku, která vypovídala o tom, že jde o vybrané tělesné strážce krále Mumanu, největšího z Pěti království Irska, ležícího na samém jihozápadním cípu ostrova. Jejich velitel, Gormán, se předklonil a poplácal svého koně po šíji. Očima rychle zalétl k východu a potom se rozjel k západu, jako by chtěl následovat slunce, které právě problesklo mezi mraky. Po chvíli spokojeně přikývl.

„U Medových polí budeme dlouho před slunce západem,“ řekl svým dvěma společníkům. Cluain Meala, Medová pole, byla usedlost o kus dál na západě, ležící na severním břehu řeky zvané Siúr, která se rozlévala před nimi v údolí. „Tam se na noc zastavíme a do Cashelu budeme pokračovat zítra.“

„Vůbec mě nebude mrzet, až budu zase doma,“ povzdychl si jeden z vojáků. Potom se s nejistým pohledem obrátil do míst, odkud právě přijeli, ke kopcům, za nimiž se zvedala temná hrozivá hora.

Velitel se zasmál, když si povšiml mladíkova ustrašeného výrazu. „Copak tys čekal, že tě očarují ženštiny z onoho světa, až pojedeme přes hory, Endo?“

„Jen se mi, Gormáne, klidně posmívej,“ ozval se bojovník dotčeně, „ale ve starých příbězích bývá často kus pravdy.“

„Takže ty skutečně věříš, že Fionna Mac Cumhailla a jeho vojáky omámily ve zdejších horách ženy ze Zásvěti, když tudy projížděli?“ zeptal se Gormán a z hlasu mu zazníval pobavený tón.

„Copak se to místo nejmenuje Sliabh na mBan – Hora žen?“ namítl Enda. „A je všeobecně známo, že vstup do podzemní svatyně ženštin z onoho světa je nedaleko od jejího vrcholu.“

V tu chvíli se s pohrdlivým odfrknutím k hovoru přidal třetí člen jejich skupinky. „Jsou to všechno jen povídačky, co se vykládají večer u ohně! Kdybychom se měli bát pokaždé, když se blížíme k nějakému místu, o němž se hovoří ve strašidelných starých legendách, nemohli bychom se hnout na krok z domu. A ať tak či tak, hory jsme překonali bez obtíží, takže už není třeba se teď strachovat kvůli bytostem ze záhrobí. Měli bychom pobídnout koně, protože čím dříve dorazíme do Medových polí, tím dříve budeme moci spočinout nad pohárem *cormy* a nějakou chutnou krmí ve světle plápolajícího krbu.“

„Dego má pravdu,“ přitakal Gormán. Už už se chystal vyrazit vpřed, když vtom se rozlehla účinná kakofonie ptačích hlasů, která ho přinutila pohlédnout směrem k řece, odkud křik slyšeli. Jeho pronikavý pohled v dálce zachytil hejno polekaných ptáků, zvedajících se z korun stromů.

„Něco je muselo vyplašit,“ pronesl polohlasem Enda a zadíval se tímž směrem.

„Ptáky každou chvílí něco vyleká,“ ozval se Dego nevzrušeně. „Možná tam vlk nebo liška něco ulovili.“

Gormán už se k tomu dále nevyjadřoval a vyrazil v čele svých vojáků z úbočí do lesa pod sebou. Úzkou pěšinu, která tamtudy klesala k řece, dobře znal. Zanedlouho stromy ustoupily křovinatému podrostu, po němž následovaly táhlé pásy rákosí a ostrice, vroubíci břehy široké řeky. Jeli na koních k západu a všimali si, že před nimi neustále vzlétají další a další ptáci. Čas

od času se nad řekou vedle nich prohnal rákosní strnad s černou hlavičkou – držel se těsně nad vodou a vydával poplašený křik. Gormán ve změti ptačích hlasů poznával vřískot strak, připomínající drsný smích; ptáci se vznášeli k podmračenému nebi. Pak Gormán náhle soustředěně přimhouřil oči. V polekaném hejnu si v tu chvíli všiml několika velkých černých ptáků s klínovitými ocasy.

„Krkavci!“ vydechl. Z tónu jeho hlasu bylo jasně poznat, že ta stvoření nechová v lásce, krkavci totiž byli symbolem smrti a války, mrchožrouti, kteří se přižívovali na tělech padlých vojáků.

„Asi tam opravdu vlk něco ulovil, jak říkal Dego,“ poznamenal Enda. „To proto ti ptáci předtím dělali takový povyk – a teď už to zvětřili i černí milovníci zdechlin a hlásí se o svůj díl z cizího úlovku.“

Dosud jeli pohodlným klusem po severním břehu řeky, ale v těchto místech se tok mírně stáčil a vojáci v sedle konečně uviděli, co ptáky prve vyplašilo.

Gormán i jeho dva druzi polekaně sykli a rychle přitáhli koním oště.

Na říčním břehu ležela čtyři lidská těla a kolem nich se válely kusy šatstva, zbytky spálených listin a další poničené předměty. Opodál uviděli u břehu *sercenn*, malé říční plavidlo s jednou plachtou, které nebylo ani zajištěné provazem. Plachta se dala v nepříznivém větru nebo proudu srolovat a loď se pak poháněla pomocí vesel, *ramha*. Nyní plachta visela zplihle, byla potrhaná a jedno z vesel, zlomené a roztráštěné, se pohupovalo na vodě vedle lodi.

Posádku plavidla zjevně kdosi přepadl. Dva mrtví měli na sobě kožené kazajky a zřejmě šlo o člunaře. Jeden z nich měl na hlavě hlubokou krvavou ránu, druhému, který padl tváří k zemi, trčel dosud mezi lopatkami zabodnutý šíp.

Gormán pevně stiskl rty, když si povšiml, že zbylá dvě těla jsou oděna v potrhaných a zakrvácených hábitech řeholníků.

Enda s Degem už mezitím tasili meč a obezřetně se rozhlíželi, připraveni bránit se jakémukoliv nebezpečí.

Gormán zavrtěl hlavou. „Muselo k tomu dojít ve chvíli, kdy jsme prvně uslyšeli poplašený křik ptáků. Útočníci už jsou dávno pryč.“

Mohutní černí krkavci od těl trochu poodstoupili, když viděli blížící se jezdce, ale nespouštěli z nich bez jediného mrknutí

zlovlný pohled. Když se ubezpečili, že nově příchozí jim zřejmě nehodlají ublížit, pomalu a opatrně se zase přiblížili k mrtvolám. V tu chvíli ovšem Gormán hlasitě vykřikl, seskočil z koně, posbíral pár kamenů a začal je po mrchožroutech házet. Krkavci několikrát máchli křídly a stáhli se do bezpečné vzdálenosti, odkud nenávistně sledovali tvory, kteří se postavili mezi ně a jejich večeři. Bylo zřejmé, že se vyhlídky na hostinu nehodlají tak snadno vzdát.

Enda také sesedl a připojil se ke Gormánovi, který se jal prohledávat místo činu. Dego seskočil a podržel otěže koní svých společníků, zatímco oba ohledávali mrtvá těla.

„Byli to lapkové?“ zeptal se ponuře.

„Podle všeho ano,“ odvětil Gormán. „Pokud v té lodi bylo něco cenného, odnesli si to.“ Poklekl na koleno u jednoho z duchovních. „Krucifix tomuto bratrovi někdo odtrhl násilím.“

„Jak to víš?“

„Je to takový trik, který jsem pochytil od paní Fidelmy. Pozorování. Vidiš tu podlitinu na krku? Takovýto pruh muselo způsobit právě škubnutí, když zloději silou strhli tomu bratrovi krucifix z krku. Co jiného by řeholník nosil kolem krku nežli právě křížek?“

„Kdo to asi byl? Někdo místní?“ zeptal se Enda a zadíval se na tělo na zemi.

Muž ležel tváří k zemi, ale šat měl částečně roztržený a trhlinka odhalovala záda posetá křížujícími se jizvami. Bylo znát, že jizvy jsou staré a dávno zhojené, jako kdyby ho před lety někdo zbičoval. Gormán mrtvého otočil. Ukázalo se, že je to stařec se sinavou pokožkou. V jeho vzhledu bylo cosi cizokrajného, ačkoliv by to Gormán nedokázal přesně pojmenovat. Tonzuru měl vyholenou po římském způsobu, nikoliv jak bylo zvykem v Pěti královstvích. Druhé tělo patřilo jakémusi mladíkovi, také s římskou tonzurou.

„Zřejmě to byli cizinci,“ poznamenal Gormán. „Nejspíš cestovali po řece proti proudu, když je napadli. Motivem byla podle všeho loupež. Nevšiml jsem si, že by mrtví u sebe měli něco cenného nebo že by v lodi byl nějaký náklad. A než se mě stačíš zeptat, Dego, plavidlo je natočené přídílí proti proudu – proto se dá předpokládat, že cestovali právě tím směrem.“

Enda se usmál „Od paní Fidelmy ses skutečně lecčemu přiučil.“

Dego mezitím uvázal všechny koně ke keřům rostoucím opodál, připojil se k nim a začal špičkou boty převracet zbytky ohořelého pergamenu či papyru. „Už toho moc nezbylo, co oheň nepohltil, tak nevím, zda z těch zbytků něco vyčteme. Proč ty písemnosti ale útočníci vůbec pálili? Pergamen i papyrus jsou velice vzácné, kterýkoliv písař by za ně nabídl bohatou odměnu, jen aby je mohl znovu použít. Obojí se dá vyčistit a přepsat nový text přes starý, viděl jsem to mnohokrát. A proč...“

Náhle se prudce sehnul a cosi zdvihl. Když se postavil, svíral mezi ukazovákem a palcem malý kulatý předmět a zblízka si jej prohlížel.

„Co je to?“ chtěl vědět Gormán.

„Domníval jsem se, že je to stříbrňák,“ odpověděl mladík zklamaně. „Ale je to jen kulatý olovený plíšek. Jsou na něm vyražená jakási písmena, jako by to byla mince, ale olovo by přece jako platidlo nikdo nepoužil.“ Pozorně se na plíšek zadíval.

„V...I...T...A...“ nahláskoval pak. „Víc toho nepřečtu.“

„Vita znamená latinsky život,“ oznámil jim Gormán důležitě.

„Ale cenu to nemá žádnou,“ prohlásil Dego, vyhodil plíšek do vzduchu a potom ho zase zručně chytil. „Mohu ho používat jako závaží, až půjdu na ryby.“

„Kdo myslíš, že za tím přepadením stojí?“ zeptal se Enda.

„Doneslo se mi, že v kraji řádí tlupa mladíků z lidu Déisi, kteří se vzbouřili proti princům Cummasachovi,“ řekl jim Gormán. „Mohlo by to být jejich dílo.“

Klan Déisi obýval nevelkou oblast jižně od řeky Siúr a jeho vládcové byli podřízení mumanskému králi.

„Ale opravdu by pár vzbouřených mladíků napáchalo takováto jatka?“ otázal se Enda pochybovačně.

„Zaslechl jsem, že při krádeži dobytka, které se jejich tlupa dopustila nedaleko od Garbhánovy pevnosti, už k nějakému krveprolití došlo. Poté byli prohlášeni za *élúdaig*, uprchlíky před zákonem a psance, čímž přišli o veškerá společenská práva. To proto se zřejmě uchýlili k vraždě a loupení,“ odvětil Gormán.

Enda se rozhlédl a všiml si, že v lodi ještě zůstal stočený kus provazu.

„Nejlepší asi bude přenést těla na loď a přikrýt je, jak nejlépe dokážeme. Tak je snad uchráníme před krkavci. Pokud se nemýlím, zbývá nám jen malý kousek cesty ke kostelu bratra Siolána. Za lano bychom mohli loď koňmi táhnout při břehu

až ke kostelu. A dobrý bratr Siolán těm mužům jistě poskytne křesťanský pohřeb.“

Gormán přisvědčil a vykročil směrem k lodi, aby ji přitáhl blíže ke břehu. Enda s Degem zvedli jako první tělo starého řeholníka a uložili je na dno plavidla, zatímco Gormán přivazoval jeden konec lana k přídi.

„Ta loďka je lehká, a tak si myslím, že ji snadno utáhne jeden kůň,“ pronesl spokojeně a vystoupil zpátky na břeh.

Zatímco jeho druhové přenášeli tělo jednoho z člunařů, Gormán koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Nejprve se domníval, že to je některý z vracejících se drzých krkavců, a otočil se tím směrem, aby jej zaplašil, ale pak nevěřícně vytřeštil oči. V místě, kde si pohybu všiml, leželo jen tělo mladého řeholníka.

Okamžitě k němu přiklekl na koleno a pokoušel se mu na krku nahmatat tep.

„Při všech svatých!“ zvolal vzápětí otřeseným hlasem. „Tenhle nebožák ještě žije!“

Enda přiskočil ke svému koni, vzal odtamtud kozí měch s vodou a rychle trochu tekutiny nalil neznámému na rty a tvář. Zraněný mladík měl pohlednou tvář a tmavé vlasy. Po straně hlavy byly vidět stopy po úderu, ale Gormán zkušeným zrakem zjistil, že jinde na těle žádné rány nemá.

Pramínek chladné vody probral cizince k životu. Začal se ihned zmítat a něco vykřikovat, jako by se domníval, že se stále brání útočníkům. Byl ale značně zesláblý a Gormánovi nečinilo potíže přidržet mu šermující ruce.

„Už je to dobré, dobré,“ promluvil k němu konejšivě. „Jsi mezi přáteli.“

Mladík se rozkašlal, zamumlal cosi v nějaké drsně znějící řeči, která Gormánovi byla povědomá, ale nerozuměl jí, a potom upadl znovu do bezvědomí.

„Přežije to?“ zeptal se Enda a nahlédl Gormánovi přes rameno.

„Musíme ho co nejrychleji přepravit k otci Siolánovi,“ odvětil Gormán. „Je vycvičen v ranhojičství.“

Enda se při pohledu do tváře mladého řeholníka zamračil.

„Toho mnicha neznám... a přitom bych přísahal, že jsou mi jeho rysy velice povědomé. Jakým jazykem to hovořil?“

Gormán pokrčil rameny na znamení, že ani on to nepoznal. Potom řekl: „Pomoz mi ho přenést na loď. Tak se nám s ním bude cestovat snáze, než kdybychom se pokoušeli dostat ho na koně.“

Ani když ho ukládali do lodi, poněkud dál od tří mrtvých těl, která patřivala jeho druhům, se znovu neprobral.

Enda se nabídl, že zůstane v plavidle a pomůže je jedním veslem částečně řídit, Gormán si druhý konec lana přivázal k sedlu, poté co se naposledy přesvědčil, že mezi předměty poházenými na břehu nezůstalo nic důležitého. Pak Enda za pomoci vesla a Dega, který zůstal u břehu, odstrkal loď z bahna dál do proudu. Na to Gormán pobídl koně a vykročil s ním podle vody. Zpočátku byla cesta náročná a neplynula hladce, Enda musel veslem co chvíli vyprošťovat člun z bahna, do kterého najel, ale zanedlouho si oba na ten pohyb zvykli a dařilo se jim postupovat poměrně stejnoměrným tempem. Za Gormánem jel Dego, vedl za uzdu Endova koně a byl připraven svým druhům pomoci, bude-li třeba. Všichni tři si uvědomovali, že je zpozzdálí neustále sledují temní krkavci, jako by se nehodlali vzdát vyhlídnuté pochoutky, mrtvých těl ve člunu.

Cill Siolán, nevelký kostelík bratra Siolána, byl vystavěn u rovného úseku řeky a označovalo ho dřevěné molo, od něhož vedla stezička k samotné kapli a chýši, v níž bratr Siolán bydlel. U řeky ale byla ještě jedna cesta, směřující k větší osadě Medová pole, ležící o něco dále na západ. Opodál pěšiny a řeky stála mezi stromy Siolánova chýše, na kraji lesa, který se táhl po úbočí kopců až ke vzdálenému vrcholu Sliabh na mBan.

Tři vojáci nasměrovali loď i s ponurým nákladem k molu. Zatímco ji Gormán uvazoval, Enda pohlédl k obloze.

„Teď už je vyloučeno, že bychom do Medových polí stihli dorazit před slunce západem.“

„Alespoň nebudeme muset nocovat pod širým nebem,“ odvětil Dego. „Pokud je mi známo, bratr Siolán je velice pohostinný.“

V tu chvíli se ozvalo přátelské volání a po cestičce k molu se rozběhl podsaditý muž v řeholním rouchu. Měl buclatou tvář, jasně modré oči a hlavu porostlou záplavou pískově světlých vlasů. Po boku mu šel mohutný vlkodav a měřil si je ostražitýma očima.

„Gormáne! Rád tě opět vidím! Co tě ke mně...?“ Vzápětí se ale zarazil uprostřed věty, neboť v tu chvíli mu pohled padl na náklad v lodi. „Bože, chraň nás, co se stalo?“

„Lapkové,“ vysvětlil mu Gormán stručně. „Nejspíš jde o tu tlupu mladíků z lidu Déisi, o nichž je v poslední době slyšet. Ovšem jeden z těch nešťastníků stále žije, tudíž potřebujeme tvou okamžitou pomoc.“

Bratr Siolán se nezdržoval dalšími otázkami.

„Odneste mi ho do chýše, abych ho mohl prohlédnout.“ Otočil se a dal psovi stručný pokyn. Zvíře se obrátilo k chýši, rozběhlo se tam a ulehlo na zápraží, ale nepřestávalo je pozorně sledovat.

Gormán se otočil k Endovi. „My dva ho odneseme. Dego, ty se zatím postarej o koně. A všichni ti později pomůžeme pohřbít ta zbylá těla,“ dodal směrem k bratru Siolánovi.

Gormán s Endou zvedli ze dna lodi mladého řeholníka, který byl stále v bezvědomí, a společně přenesli bezvládné tělo po cestičce do Siolánovy chýše. Siolán jim otevřel dveře, ukázal na lůžko a zeptal se: „Jak je to dlouho, co ho napadli?“

„To nevíme přesně, bratře,“ odpověděl Gormán bez dechu. „Ale moc dlouho to být nemůže. Přežije to?“

Bratr Siolán se nad neznámým sklonil a prohlížel ho.

„Zdá se, že jediná rána, kterou utřžil, je zde po straně hlavy. Nenabyl někdy vědomí?“

„Jen na malý okamžik,“ odpověděl Gormán.

„I to je dobré znamení. Po tom úderu zřejmě omdlel, což mu ale dost možná zachránilo život, neboť útočníci se zřejmě domnívali, že je po smrti. Teď nezbývá než doufat, že ta rána nezpůsobila žádné vnitřní zranění. Pokud se ale probere, jistě ho bude sužovat silná bolest hlavy.“

Otočil se ke skřínce u stěny. „Mám zde jeden lék připravený z nadrcené byliny, která roste nedaleko odsud. Vyčistí a zhojí tu ránu. A až nabyde vědomí, zkusím mu podat nálev z kůry bílé vrby. Ten by měl pomoci proti bolesti. A pak mi můžete dopodrobna vylíčit, co se stalo.“

„Nejprve bychom měli pohřbít společníky toho nešťastného bratra, nežli se usadíme a začneme s vyprávěním,“ navrhl Gormán. „Od chvíle, co jsme je a jejich loď našli, nás provázejí krkavci.“

Bratr Siolán se zatvářil kající. „No jistě. Ale máte alespoň nějakou představu, kdo by ti lidé mohli být?“

„Víme jen tolik, že jde o dva mnichy a dva člunaře. A domníváme se, že ti bratři jsou v naší zemi cizinci. Je možné, že se sem do vnitrozemí doplavili po řece z přístavu Láirge.“

To město leželo nedaleko od ústí řeky Siúr a byl to přístav, kam připlouvaly mnohé námořní lodě.

„Vidím, že ten mladík nosí římskou tonzuru,“ poznamenal bratr Siolán. „Ale na dohady bude dost času později. Teď ho

musím ošetřit. Zatím jděte a odneste těla dozadu za kostel, dobře přivažte loď a tady za chýší mám ohradu a píci pro koně.“

„A co tvůj pes?“ zeptal se Enda a s obavou pohlédl na velké zvíře, které se zdánlivou podezřívavostí sledovalo každíčký jejich pohyb.

„Fígleóir? Jak to myslíš? Ach tak,“ usmál se pak bratr Siolán. „Z toho strach mít nemusíte. Nic vám neudělá, když teď vidí, že jste přátelé.“

„Fígleóir, to je pro psa dobré jméno,“ poznamenal Enda suše. Znamenalo to „hlídač“.

Už bylo hodnou chvílí po západu slunce, když měli všechnu práci hotovou. Těla byla pohřbena a hroby označeny. Ještě jednou prohledali loď, zda na ní nenajdou nic, co by jim napovědělo, odkud připlula, a pak se všichni tři bojovníci vtěsnali do chýše bratra Siolána, aby si pohověli u ohně z plápolajících polen. Mladý řeholník stále ležel na lůžku bratra Siolána, ale už dýchal pravidelněji a klidněji.

„Teď už spí přirozeným spánkem,“ vysvětlil hladovým vojákům Siolán, zatímco jim chystal na talíř večeři. Už předtím jim nalil do pohárů doma vařené pivo, které nyní vděčně upíjeli.

„A je to dobré znamení?“ chtěl vědět Enda. „Když spí tak dlouho?“

„Ano, je. A nyní mi povězte, co přivádí příslušníky Nasc Niadh, vybraných tělesných strážců našeho krále, na břehy řeky Siúr? Jakou mi nesete z Cashelu novinu?“

Gormán se natáhl před příjemně sálajícím ohněm. „O posledních zprávách z Cashelu ti toho mnoho nepovíme, sami jsme byli z paláce déle než týden pryč – vyslali nás vyšetřit jistý spor u Ohňového brodu.“

Áth Thine, Ohňový brod, byl přechodem mezi královstvím Muman a sousedním Laigninem, kde často docházelo k rozmlškám a nejrůznějším potížím.

„Odtamtud jsme pak zamířili k jihozápadu přes Horu žen a z ní pak sem k řece. Původně jsme měli v plánu zastavit se na noc v Medových polích, nežli se stočíme k severu a vydáme se zpět do Cashelu.“

„Donesla se mi zvěst, že Caol už prý není velitelem královy tělesné stráže,“ poznamenal bratr Siolán.

Gormán se na okamžik zarazil, poté přisvědčil: „Je to tak.“

Enda se široce usmál a z hlasu mu zaznívala pýcha, když

vzápětí sám promluvil: „Gormán je nemístně skromný. Zapomněl se totiž zmínit, že nově ustanoveným velitelem se stal právě on.“

Bratr Siolán na něho překvapeně vykulil oči. „Pak se tedy sluší ti k tomu úspěchu náležitě poblahopřát.“

Zdálo se, že to Gormána uvádí do rozpaků. „Colgú ve mne vložil velikou důvěru,“ přitakal pak. „Udělám vše, co bude v mých silách, abych jeho očekávání nezklamal.“

„Ale Caol byl přece ještě dost mladý, než aby se vzdal vojenské služby?“ zauvažoval pak řeholník nahlas.

„Caol se rozhodl, že se stane rolníkem,“ vložil se do hovoru Enda a nevšiml si nesouhlasného pohledu, který na něho vrhl Gormán. „Odešel na nějaké hospodářství kdesi západně od řeky Mháigh, na hranici s územím lidu Luachra.“

Bratr Siolán se zatvářil překvapeně a podle všeho se chystal k tomu něco podotknout, ale Gormán ho rychle předběhl: „Snad už ses ale také doslechl, že král Colgú se zcela zotavil z napadení a daří se mu dobře.“

Uběhlo teprve několik měsíců od chvíle, kdy došlo k pokusu zavraždit krále.

„Ano, a vraha prý tehdy skolil právě Caol. Zřejmě si vysloužil právo odejít z králových služeb a věnovat se pokojnějšímu poslání,“ řekl bratr Siolán zamyšleně. „A jak se daří králově sestře, paní Fidelmě? Má se dobře?“

„Když jsme z Cashelu odjízděli, všechno s ní bylo v nejlepším pořádku.“

V tu chvíli postava na lůžku zaúpěla a bratr Siolán k neznámému okamžitě přispěchal. Mladý mnich se očividně probíral ze spánku a začal si uvědomovat, co se kolem něho děje. Bratr Siolán mu dal z poháru napít jakési tekutiny, Gormán předpokládal, že jde o posilující bylinný výluh.

Mladík se posadil a prohmatával si hlavu. A potom cosi řekl nějakým cizím jazykem, zřejmě se jich na něco ptal, ale nikdo z nich mu nerozuměl.

Když se ho bratr Siolán zeptal, jak se cítí, neznámý konečně promluvil jejich řečí, ale měl silný cizí přízvuk. „Co se stalo?“ zeptal se zesláblým hlasem.

„Napadli vás lapkové a nechali vás na břehu vašemu osudu. Tvoji tři společníci útok bohužel nepřežili. Avšak tito bojovníci tě naštěstí našli – v bezvědomí, ale živého –, a dopravili tě sem.“